

karaf, als het licht in een edelsteen.

Het raam echter is een tijdelijk oponthoud van het licht. Alle luchters worden ontstoken. Er is geen afzondering, geen gesloten wereld, geen neerslag, maar een straling, een uitvloeijing, een doorvloeijing in de ruimte. De ramen „hangen” niet in het duister, ze staan er niet, maar ze zijn er als de violen van een snarenspeel. Ze worden geheven en gedragen door de architectuur, bespeeld door het licht en het duister.

Fundamenteel blijft de verbondenheid met het duister, met de ongekleurde ruimte der kathedraal. Fundamenteel blijft het feit, dat elk venster gedacht en gemaakt is onder invloed van de voorstelling, hoe zal in de ruimte, in de verhoudingen dezer architectuur dat gekleurde deel zich gedragen en hoe zal het verschijnen. Het zal die ruimte een nieuwen schijn geven, een verren schijn. Het zal als een lied zijn en in dat lied zal iets staan uit het leven van de Heiligen, uit het leven van Onzen Lieven Heer, van de Heilige Moeder Maagd, van haar kroning, haar dood, het laatste oordeel zal er te zien zijn, de engelen en de cherubijnen.

*Architectuur Zuidzijde, van
dakrand gezien*

